

Завърши IX международен фестивал на късометражното кино в Балчик

Директорът на фестивала Цанко Василев закрива фестивала, доволен от резултатите

“Дисекция на бурята” е испанският филм, който спечели голямата награда на IX международен фестивал на късометражното кино в Балчик през 2011 г. Режисьор, монтажист и сценарист е Хулио Сото Гурпиде / съсценарист Алфонсо де ла Пуенте Вакеро/, оператор Алваро Мартин Бланко, продуцент Адриана Малфати Чен, с участието на Кристина Пиаджет, Феран Тераза, Летисия Паскуал.

Сценарият се върти около одисеята на една жена с инициал Д., която търси убежище в един санаториум сред планините. Тя се стреми да избяга по този начин от мъчителното си минало и от мисълта за смъртта. За Д. смъртта е приела необичайна форма – собствената и коса. Така обсебени от косите си са и други пациенти на санаториума. Наближава мощна буря и с нея изплуват страховете от спомените.

Филмите на Хулио Сото са спечелили много международни награди, показвани са в повече от 100 фестивала и по много световни ТВ канали. Роден е в Испания, той се мести в Ню

Йорк през 1998 г., където започва да снима рекламни и музикални клипове. Номиниран е за наградите на MTV, печели призове на фестивали като Клермон феран, Оберхаузен, BIFF, ECU, GFFS IFF, Documenta Madrid и Punto de vista Dokumentary FF. Стипендиант е на Нюйоркската фондация за изкуства. Понастоящем живее в Мадрид.

Отличен на кинофестивала бе българският игрален филм „Влакове“.

Режисьор и сценарист е Павел Веснаков, съсценаристи Моника Балчева и Калоян Пишманов, оператор Орлин Руевски; продуцент Илиян Джewelков, с участието на Антоанета Петрова, Балчо Балчев, Янко Велков – Янец, Симеон Кьосев.

Съдържанието на филма ни показва съдбата на една 45-годишна самотна жена, която не получава редовно заплата от ресторанта, в който мие чинии. Тя води истинска война с бедността, готова на всичко, за да зарадва болното си дете.

Павел Веснаков е ро-

ден през 1987 г. в София. Завършва филмова и телевизионна режисура в НБУ. От 2006-2008 г. работи като фотограф, сценарист и помощник-режисьор в БНТ. От края на 2008 г. е видеомонтажист в Мирмар Филм, София. Автор е на 2 късометражни филма – „Завръщане в Естелин“ / 2009/ и „Влакове“ / 2011/.

Специална награда за режисура:

“Игрището на Ана” / Дейвид Дойл (оператор) Режисьор и сценарист Ерик Хауел. В една неопределена страна, разкъсвана от войната, група деца играят футбол на улицата, докато слушат професионален интервюирахмач по радиото. Когато топката им излита зад оградата, Ана е принудена да започне опасна игра на котка и мишка с един снайперист.

Ерик Хауел участва във филмови и телевизионни продукции повече от 20 г. Присъединява се към Гилдията на екранните актьори през 1992 г. След като режисира няколко късометражни филма и два сезона телевизионни сериали, Хауел завършва кинодраматургия.

“Майка” – полски филм на режисьора Якуб Пятек и оператора Михал Стайниак.

Маси, завинтени за под. Един час който трябва да стигне за 2 седмици, понякога дори за месеци. Стая за свиждания в един от затворите на Полша. От едната страна – съпрузи, синове, бащи. От другата – дъщери, съпруги, майки.

Якуб Пятек следва в полската национална филмова академия в Лодз и Висшата Школа

за филмова режисура „Анджей Вайда“. Той е културен мениджър.

Специални награди за актьорско майсторство:

Минута 200 / Мерцедес Мендес – главна изпълнителка (Колумбия) Париж-Шанхай / Франк Бруньо – главен изпълнител (Франция) Метафора с маниока / Мата Габен (Камарун, Франция)

Специални награди за сценарий:

200 минути на режисьора Франк Бенитес Пеня. Нашата редакция предвиди, че колумбийският филм ще бъде отличен и затова нарочно интервюирахме неговия режисьор в предния брой.

Един ден доня Орфа получава пратка от сина си, когото не е виждала много отдавна. В пакета има мобилен телефон и писмо, в което синът и пише, че не може да дойде да я види и че тя ще трябва да живее с парите от продажбата на минутите в телефона. Доня Орфа решава да чака смъртта, убедена, че ще настъпи, когато и последната минута бъде изговорена.

Франк Бенитес Пеня завършва колумбийската национална филмова академия и е сред участниците в Berlinale 2005 г. Работи като асистент-режисьор в създаването на игралния филм „Карен плаче в автобуса“ (2011) на режисьора Габриел Рохас. Развива се като сценарист и режисьор. От известно време живее в България с българска партньорка.

“Сценария ни показва две малки гимнастички, избрани да се

Павел Веснаков, сценарист и режисьор на “Влакове” позира със статуетката на фестивала. Фото: М. КОСТОВА

3 от жените, съставляващи журито на фестивала - Ружа Колева (САЩ), Виктория Маринеску (Румъния) и Елена Йончева (България) раздадоха златни ключета, статуетки и дипломи на най-добрите.

включат в тренировъчния лагер за националния отбор. Там те научават нещо ново за човешкото тяло, момчетата и приятелството.

“Париж-Шанхай” / Френският филм на Тома Кайе и Клод Льо Пад, разказва за 20 000 – километровото пътешествие с велосипед на Мавно (Франк Бруньо), който среща Виктор – тийнейджър зад волана на

откраднатата кола. Маню обича да пътува, да спи на открито и да среща нови хора. Виктор – не

Тома Кайе следва филмовата академия „Ла Фемис“. Написал е няколко филмови сценария, сред които един режисиран от Божина Панайотова през 2009 г. и представен на множество фестивали. Това е първият му

професионален късометражен филм

Специална награда за монтаж:

Талк /Монтажист Бенедето Ланфранко

Сценария ни показва две малки гимнастички, избрани да се включат в тренировъчния лагер за националния отбор. Там те научават нещо ново за човешкото тяло, момчетата и приятелството.

Маруся КОСТОВА

Нежният порив на младостта

Поетесата В. Добринчева и поетът Г. Йовчев

На 14 юли в Художествената галерия в Добруджанската морска столица – Балчик се откри поредният пленер „Европейски хоризонти“. Наред с представените картини от Бисер Лазаров, сем. Жана и

Георги Андреску - Румъния; Кристина Бучковска – Полша, Ванда Гарланд – Англия и др., за сетен път доказаха, че за изкуството граници няма. Изненадата продължи, когато пред нас се изправи една

много нежна и крехка, добричлийката Валентина Добринчева с първата си стихотворка „Шипка“ – отпечатана в издателство „Литературен форум“ и носител на три национални награди, като преди това е издала над 50 творби в българската поезия под редакцията на приятеля на Добруджа – Марин Георгиев. Авторката по свой магнетичен начин е разделила стихосбирката си на четири части „Шипове“, „Цветове“, „Плодове“, „Листопад“ подобно на класическите „Годишни времена“ на А. Вивалди. Нещата, до които се е докоснала, ги е реализирала не като тема на едно меха-

нично действие, а като неща, които е преживяла дълбоко. В нея се е събудило за пореден път вдъхновението като резултат от впечатленията, натрупали се в душата ѝ. Всичко е постигнато без никакво усилие над думите. Тя не е използвала „ямб“, „дактил“, „амфибрахий“ и т.н., а моя любим похват „анжабман“ – „Пренасяне на дума или част от изречение от предходен стих в следващия“; „ПРЕСКОК“. Именно тук е усетила ритъма на свободния стих, където трябва да си много отговорен, пластичен и органичен. В „Шипка – 1“ тя ни съобщава: „Има неща полезни и вкусни“ (и

се ядат) Има неща, не са вкусни (но са полезни и се ядат)“. Една интересна констатация, която кара нашето съзнание да бъде будно в последствие. Колко лаконична е в „На вълните легни си“: „... Животът състои се/ състои се/ и заплава /към една мечта/ нищо такова /няма/ да се случи /с прилива на тази/ или следващата вълна...“ А когато прочетох „Шипка – 2, 3 и 4“ накрая разбрах и самата нея, когато ни заявява: „Цветът на шипката орисан е / да не тежи на този свят / и като него тихо искам да премина/ отворена, и розова, и страстна“.. Думи откровени, искрени, топли като изповед,

развълнувани и предизвикателни, както приляга на всяка младост, думи, които излъчват вече житейска мъдрост и размисъл. Във всички стихове тя е в непрекъснато съприкосновение с онова, което е преживяла дълбоко, което е проектирала за в бъдеще – като за нещо прекрасно. Като вик за любов! Бях приятно изненадан когато поех по „Неведомите пътища на любовта“ и „Мъгла над нашата улица“ и вярвайте ми, тук видях част от себе си и бях редом с нейния баща (да не забравя да го поздравя)“ ... „С глава в две мъгли“ (Ще мога ли татко да уцели) покритичката за дома“. В сти-

ховете ѝ, всичко е разнообразно, откровение и страст – емоционално повдигнати с оригинални лирични мотиви, които превръщат в поетичен ритуал. Така журналистката от Дарик радио в Добрич отново ни пренася сред една атмосфера, пълна с емоционално етически заряди, готови да „избухнат“ под едно небе на нейните феерични „анжабмани“, неочаквани лирични превъплъщения, за да ни потопят в магията на една млада поезия. Всичко това може да продължи и в следващата ѝ книга, която вярвам ще бъде прекрасна като нея – радостно – нежна и хубава! И то в най – скоро време...

Георги ЙОВЧЕВ

